

som tidligere have været den normerede Sum, maatte kunne udgaa af Statskassen; men det forekom os ikke, at det kunde komme an paa nogen fuldstændig Nøiagtighed i Kroner og Ore i denne Henseende. Det forekom os, at en ringe Forskiel i saa Henseende vilde være uden Betydning. Smidlertid vil man se, at Flertallet ikke har indstillet nogen Forandring i Lovudkastet i dette Punkt, og det af den Grund, at Ministeriet har erklæret at maatte modsætte sig et saadant Forslag. Det har da forekommet Udvalgets Flertal, at det i Virkeligheden var et saa ringe Spørgsmaal, hvorom det her dreier sig, at det ikke forjente fra vor Side at sættes paa Spidsen, og det saameget mindre, som det jo maa erkjendes, at Ordningen af Skolelærernes Lønningsvæsen i det Hele ogslaa i mange andre Henseender maa siges at lide af visse Uuldfomheder. Det kan ikke være Andet, end at vi engang maa komme til at tage den Sag ordentlig for, maa søge at faae fastslaaet visse bestemte Principer, hvorefter den Sag skal ordnes, og det forekom os derfor, at der ikke var nogen afgjørende Nødvendighed for at gjøre en Different med Hensyn til et enkelt Punkt som det omtalte gjældende med nogen Starphed. Det har dog syntes os, at det i Virkeligheden er en saa stor Mangel ved den Ordning, som hidtil har fundet Sted i Kraft af de paa Finansloven givne Bevillinger, at Fordelingen foregaar paa en saa uønsket Maade, at den af mig omtalte Ulig- heds derved fremkommer — at det var en saa væsentlig Mangel, at det vilde være lidet ønskeligt at fastslaa Bestemmelsen saaledes, som den nu foreligger, for et ubestemmelig langt Tidrum, men at det vilde være det Rigtigste at indskrænke dens Varighed til 2 Aar. Det er et saadant Forslag, Udvalgets Flertal har stillet, og med denne Endring skal Udvalgets Flertal tillade sig at anbefale Forslaget til Vedtagelse.

N. Nasmussen: Det er meget Lidt, jeg har at tilsøje med Hensyn til, hvad der er udviklet i Betænkningen. Mindretallet er jo saa heldigt i dette Tilfælde, at dets Anskuelser ere overensstemmende med Flertallets, idet baade Flertallet og Mindretallet have fundet, at den Maade, hvorpaa Tillæget hidtil er fordelt, er i allerhøjeste Grad ubilligt og ulige, og da Mindretallet ikke har kunnet finde, at de Grunde, som ere givne for den hidtilværende Fordelingsmaade ere fyldestgjørende, have vi troet, at vi tjente Sagen ved at faae den til Forhandling i dette Thing, for at Thinget tilligemed Udvalget kunde faae at høre, hvad det er, den ærede Minister har at sige til Gunst for den nuværende Fordeling. Skjøndt Udvalget i sin Helhed er temmelig enigt i saa Henseende, er der dog nogen Grundforskjellighed, nemlig den, at Mindretallet, som ogsaa berørt i Betænkningen, paa ingen mu-

lig Maade kan anerkjende, at der er Trang i den Udstrækning, som der har været Tale om. Vi erkjende ikke i mindste Maade, at der er saadan Trang og da navnlig ikke for Landsbykskolelærernes Bødfommende. Mindretallet er meget tilbøjeligt til at tro, at der jævnlig er en ringere Lønning for Lærerne i Byerne end paa Landet. Jeg berører dette, fordi det som oftest gjøres gjældende baade fra den ene og den anden Side, at Landsbykskolelærerne ere daarligere lønede end Kjøbstadskskolelærerne, naagte Kjøbstæderne gjerne ville have det Ord paa sig, at de lønne deres Lærere bedre. Jeg tror, at, naar man ser paa den virkelige Sammenhæng, skal det vise sig, at netop Kjøbstæderne staa tilbage med Lønningerne. Ligesaa lidt som Mindretallet kan erkjende, at der er en saadan Trang i en stor Maalestof, ligesaa lidt kan det erkjende, at, fordi Lønningsstillæg er givet engang, skulde der i og for sig være Berettigelse til et Lønningsstillæg. Et Tillæg som dette, der oprindeligt er fremkommet paa Finansloven, har jo den største Karakter af Midlertidighed, af Noget, som saa at sige, var bestemt for et Aar og kunde gjentages, saa ofte det var nødvendigt, men ogsaa falde bort. Mindretallet maa bestemt holde paa, at saadanne Lønningsstillæg stadig ere midlertidige og Noget, hvorpaa der ikke med Rette kan gjøres noget begrundet Krav. Derfor har Mindretallet nu ogsaa holdt paa, at Lønningsstillæget kun skulde gives for et Aar. En Stille i Lighed med Embedsmændenes Lønningsstillæg har Mindretallet afholdt sig fra, og det af den simple Grund, at vi formene, at der slet ingen Grund er dertil. Men Et vil Mindretallet udtale, og det er, at vi tro, at det er et stort Misgreb, at Staten paa dette Omraade blander sig ind i, hvad der er Kommunens Sag, blander sig ind i Forholdet mellem Kommunens Lærere og Kommunen. Det er efter Mindretallets Formening et stort Misgreb, idet Lærerne blive vant til at se hen til Staten som den, der er deres egentlige Hjælper, og se bort fra Kommunen, som dog er den, Lærerne skulle henvende sig til. Det gjør efter min Mening stor Fortræd. Det er feilagtigt, at Lærerne i deres Helhed vendes bort fra at se hen til Kommunen og til stadig at se hen til Staten. Derfor det nu var en lille Forskiel, der var med Hensyn til Fordelingen i de forskjellige Skoleraadskredse, kunde Mindretallet have fundet sig i at tie stille dertil; men det er jo langt fra Tilfældet. Det er endogsaa saaledes, at i een Skoleraadskreds faas der dobbelt saa stort Tillæg som i en anden; denne store Forskiel er der mellem Frederiksberg Amt og Søst Amt. I Frederiksberg Amt have de Lærere, der have tjent fra 5—10 Aar, i det sidste Aar faaet et Lønningsstillæg af 78 Kr., medens den samme Tjenestetid i Søst Amt har givet et Lønningsstillæg af 156 Kr., altsaa akkurat det Dobbelte. Den Lærer, der har